

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ !

Θεόδωρος Ι. Σολδάτος

Συμβάν

Άνοιξε δρόμο ανάμεσα από το πλήθος
χωρίς περιέργως κανέναν να τον σταματήσει
όπως συμβαίνει συνήθως
αργά γονάτισε πάνω από το νεκρό σώμα
και ακούμπησε τρυφερά τα χείλη του
στα νεκρά παγωμένα χείλη.
Μετά, κάτω από το σκληρό ερευνητικό βλέμμα των μπάτσων
προχώρησε ανάμεσα στον κόσμο
που παγωμένα άνοιγε δρόμο μπροστά του
προχώρησε προς την θάλασσα
και άφησε την θλίψη του ελεύθερη
τόσο ξαφνικά, τόσο δυνατά,
που έκανε το νερό και τον ήλιο να πονέσουν.

Ο Θεατρίνος

Όταν το ρολόι χτύπησε τρεις φορές,
ο ανθρωπάκος βγήκε στην σκηνή.
Οξυδερκής παρατηρητής της ζωής του
μέτρησε τους θεατές και ήταν μόνο ένας.
Δίνοντας παράσταση στον ίδιο του τον εαυτό
υποκρίνεται με τέλειο τρόπο τη ζωή του.
Χωρίς υποβολέα και χωρίς σκηνοθέτη,
αψεγάδιαστος καλλιτέχνης, ατόφιος θεατρίνος
χειροκροτεί ενθουσιασμένος την ηθοποιία του.
Ω, τι τέλεια συντετριμμένος που είναι
στις τραγικές σκηνές
και τι καλά που υποδύεται τον ευτυχή
όταν η μοίρα με δώρα τον σκεπάζει.
Μα πιο πολύ απ' όλα προσέχει το φινάλε.
Να είναι τραγικό, μα κι αισιόδοξο όσο πρέπει
ύμνος στην τέχνη του Θεάτρου.
Τα τελευταία αιώνια λόγια λέει,
με άψογη υποκριτική
κι αποχωρεί,
καθώς κλείνει η αυλαία του Θανάτου.
Χωρίς ανάσα χειροκροτεί
μοναδικός πιστός θεατής, στιγμή προς στιγμή
της ζωής του.

28 Αυγούστου 1989

Αναθεώρηση της διαλύσεως

Αβέβαιο χαμόγελο, αιωρούμενο και ασταθές
νοιώθεις τον ήχο του κενού
να τραντάζει τον αέρα του δωματίου.

Ο Άλλος είναι πάντα εκεί, σ' ακούει τον ακούς
πρόσωπα θρύψαλλα στον πάτο του μυαλού σου
καθαρίζεις μην τυχόν και πληγωθείς.

Αν ανασάνω ο αέρας θα σβήσει και τα ίχνη στην σκόνη
χτυπάω σ' αιχμηρές γωνίες σκληρών σωμάτων
κι αλλάζω την μορφή μου μέσα στο σκοτάδι του τριγώνου.
Ο Άλλος κι εγώ κι ο Άλλος και πάλι εγώ διαλύουμε.
Ο αριθμός τρία είναι το μυστικό του δύο σε ένα.

19 Δεκέμβρη 1989

Παραλήρημα

Οι πληγές μου ανοίξανε πάλι σήμερα
και άρχισαν να τρέχουν.
Σκούρο, ζεστό αίμα και πράσινο πύον
στάζουν, και το πάτωμα λερώνουν.
Κι όπως σιγά σιγά τον έλεγχο του μυαλού μου χάνω,
ηδονικά υποφέρω, τον πόνο μου απολαμβάνω.
Μανιασμένος, πανικόβλητος ρυθμός στο σώμα μου τρυπώνει
κι η καρδιά μου όλο και κρύνει, κρύνει, παγώνει.
Το ψέμα στην ανάσα σου λεπτό, βρώμικο χιόνι,
το τέρας στο κεφάλι μου κερδίζει, μεγαλώνει.
Αχόρταγο μεταλλικό κενό το χώρο μου γεμίζει
πόνος, κρύος πόνος, καυτός πόνος στα μάτια μου γυαλίζει.
Μες στην αρρώστεια μου κυλιέμαι, με την αρρώστεια μου πηδιέμαι
δυό βήματ' απ' τον θάνατο χίλιες φορές γεννιέμαι.
Υγρό σκοτάδι, μαύρο, βαρύ, θανατηφόρο νέφος
εκεί βουλιάζω, ω, εγώ, παρατημένο βρέφος
του κόσμου, του μυαλού, γέννημα θρέμα φαντασίας
αρρωστημένης, άμορφης, νεκρό παιδί οπτασίας.
Ανάσταση δεν προσδοκώ νεκρών, τέλμα βαθύ γυρεύω
δώρα πικρά, θανατερά απ' όλους σας μαζεύω.
Τον θάνατό μου προκαλώ, ακόμα περιμένω,
καθώς πληγές μου προκαλούν πόνο καταραμένο
γλοιώδες σώμα, άμορφο, και πάλι ξεθαμένο.
Πίσω από μάσκα γελαστή, ευχάριστη φατσούλα
πίνω χολή, ξερνώ χολή, παίζω με τις πληγές μου
ζω σε φριχτή αναμονή τις τελευταίες στιγμές μου.

Ωδή στο αιώνιο θύμα

Ανάλωσα το μέρος της μορφής
που κάθε βράδυ, στην πόρτα της απέναντι ντουλάπας
ντουφεκίζεται.
Και ρούφηξα τον ήλιο της αυγής
καθώς το βρέφος στην ένοχη ζαλάδα της μητέρας
νανουρίζεται.

Αντίκρυσα το γέλιο του θανάτου
στο μέταλλο μεγάλου μαύρου φορτηγού
να καθρεφτίζεται.
Στη σάρκα σάπιων ιδεών
και σκουριασμένων πατρογονικών ιδανικών
με χάρη να λικνίζεται.

Κυλίστηκα στο πάτωμα
με τα κομμάτια των παλιών καιρών
να με πληγώνουνε
Αρρώστησα γι αυτούς που σκοτωθήκαν
και χίλια χρόνια δικαστήκαν
να με πληρώνουνε.

Με πάταγο σωριάστηκε στο χώμα
και με κρυφό λυγμό, το αίμα του πλημμύρισε το στόμα.

Θα μου επιτρέψετε...

Θα μου επιτρέψετε
να μην επιδοθώ ως αυτόματο
σε ανοργασμικούς πλαστικούς οργανμούς
μιας φωτογραφιζόμενης εποχής.
Θα μου επιτρέψετε
να αναχωρήσω προς αναζήτηση
ονειρικά παθιασμένων κόσμων
με δράκους και πριγκήπισσες
και γυναίκες με κόκκινα, μακρυά μαλλιά
που το σπαθί χειρίζονται
ως γνήσιες κόρες του Ανθρώπου.
Θα μου επιτρέψετε
να αμφιβάλλω για τις αγνές προθέσεις
των τηλεχειριζόμενων θηλυκών υβριδίων
που με κυκλώνουν
και να εναποθέσω τις ελπίδες μου
στην ανάστροφη ροή
του χωροχρονικού συνεχούς
της φαντασίας μου.

ΛΕΥΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Εν πλήρει συγχίσει διαβιώ
καθώς οι μέρες περνούν παραπατώντας.
Ρέουν οι εικόνες μέσα στο μυαλό μου
αλλοιωμένες, περίεργες και παραμορφωμένες,
καθώς οι ώρες στάζουν και κολλάνε
σαν αίμα απ' το μανίκι ενός νεκρού.
Σαν αργός παγετώνας που σπάζει
και γλυστράει στα πόδια του βουνού
γελούνε με τα λόγια του τρελλού.
Διαλύονται στον αέρα π' ανασαίνω
κι ο αέρας γίνεται πηχτός, βρωμάει,
και τίποτα δεν προχωράει.
Το σύμπαν μοιάζει να δειλιάζει και να βαριοπατάει
φοβούμενο το μέλλον του κενού
κι ανίκανο να προχωρήσει.
Η μέρα είναι σκούρα, σκοτεινή και παραστρατημένη.
Οι νύχτες, λευκές είναι, και σκληρές
καθώς το μαύρο, το κόκκινο και τ' άσπρο
δίνουν τροφή στα όνειρά μου.
Μούσα υστερική κι αλλοπαρμένη
στον τοίχο ακουμπά και με κοιτάζει,
ψυχή π' ουρλιάζει.

Τριβή

Ανησυχώ για την αναζωογόνηση
του μαύρου πέπλου.
Αντιλαμβάνομαι την αίσθηση
του πεπληρωμένου χρόνου
που τα κενά διαστήματα εσώτερου
σαρκασμού και καταβάσεως
καλύπτει.
Αντίκρυ στέκεται το φάσμα
ενός σταφιδιασμένου γέρου
που σε σωρό ασημόχρωμης σκόνης
τείνει να μεταλλαχτεί.
Μαζί μου στέκεται το εύθραυστο
μα πόσο, ω, πόσο δυνατό
σαρκίο, πραγματικό και ατελές
που χώμα ήταν και χώμα θα γίνει
μα ενδιάμεσα το πρόσωπο
του άφθαρτου Θεού θ' αγγίζει
κάτω απ' το χλωμό φεγγάρι θα μεθύσει
και τις καυτές ακτίνες του ήλιου
θα ρουφήξει.
Την γκρίζα σκέψη, όμως, πώς θ' αντέξει;
Ανάλωση σε τόνο πλάγιο πρώτο
παρανάλωμα σε αόρατη φωτιά,
και κρύο που τις στάχτες θα σκεπάσει.
Απλώθηκα,
κι ολάκερο το σύμπαν αφομοίωσα.

Η μυρωδιά του έρωτα

Σαν την γάτα που ψάχνει να γεννήσει
ψάχνω έναν πάγκο
την μουσική μου ν' ακουμπήσω.
Αναδυόμενος εν μέσω
λικνιζομένων μικρών κοριτσιών
μυρίζω την μυρωδιά του έρωτα
καθώς εκπέμπεται
από κορμιά προδομένα από την ίδια τους την ψυχή.
Θα συρλιάξω το τραγούδι μου
και θα φύγω.

Ο κύκλος και η αναζήτηση

"Thanks, anyway"
said the little man.
Πρώην εραστές και πρώην ερωμένες
διαδηλώνουν στην Πανεπιστημίου
για το χαμένο παιχνίδι.
"Έχετε πέντε λεπτά δια να διαλυθείτε ησύχως",
φώναξε ο αστυνόμος απ' τον τηλεβόα.
Μα τα ρόπαλα, τα κράνη κι οι ασπίδες
το τέλος της αναζήτησης δεν μπορούν να ορίσουν.
Απροσδιόριστες σκιές
ανησυχίας, καλύπτουν την βοή
του πλήθους.
Απροσδιόριστες σκηνές
ανικανοποίησης, καλύπτουν την κραυγή
του μύθου.
Ξανά και ξανά και πάλι από την αρχή
στο πάρκο τ' αλογάκια κάνουν γύρους
κρεμάμενα από σχοινιά αλλόκοτα.
Παράξενα παιδάκια με μάτια τρομαγμένα
περιμένουν στη σειρά για να εξεταστούν
και εξατμίζονται καθώς,
ο γύρος συμπληρώνεται
κι αυτά μένουν απ' έξω.
Το τέλος διαγράφεται κοντά,
μα κοίτα,
κοίτα σ' εκείνο το μπαλκόνι
τι φως έχει προβάλλει.
Οδεύει ο Ρωμαίος προς την Ιουλιέτα
και πάντα θα οδεύει.

Παραλήρημα II

Το δίλλημα του τρεξίματος ή του κεριού
εμφανίζεται καίριο σε κάθε εποχή.
Η απουσία επιλογής είναι αυτή που καθορίζει
την ανάσταση της κάθε γενιάς.
Ανατρέποντας την δεδομένη κυριαρχία
ενός άτρωτου, απέθαντου στοιχείου,
καταφέρνουμε να διαγωνίσουμε
την αμφιβολία της ίδιας μας της ύπαρξης.
Διαλύοντας το δίλλημα σε καλό ή κακό
αναπτύσσουμε ασθμαίνοντας
τα σαθρά θεμέλια ενός τρομερού παιχνιδιού
που ανεβαίνει τρίζοντας στους κίονες
της κακομοιριασμένης γενεαλογικής ιδεολογίας
που σέρνεται σαν την κατάρα των Ώσερ πίσω μας.
Ω! Ολύμπιοι θεοί και υποχθόνιοι δαίμονες,
την τρομερή μοίρα του ανθρωπίνου γένους τραγουδήστε.
Δώστε ρυθμό και μελωδία στη θλιβερή μας υπόσταση.
Κραδαίνοντας το άσπιλο σπαθί της Αμαρτίας
βαδίζω στον Μακρύ Ανατολικό Δρόμο.
Αγέριδες και θύελλες μου κάνουν συντροφιά
καθώς το τρέμον πόδι μας βυθίζεται
βαθιά μέσα στην λάσπη
του μοναχικού μονοπατιού της διτροπίας.
Των αλυσίδων της ψυχής μας δέσμιοι
στη θάλασσα των Σαργασών
σε καράβι μαγικό αρμενίζουμε.
Και ψάχνουμε,
τη γη ή το ποτάμι.

Χιλίων αιώνων κομμάτια ανθρώπινα (η κατάρα της απόστασης)

Η διαδιδόμενη νεκρολαγνεία των ημερών μας
 σπρώχνει όλο και πιο πολύ
 την άδολη, ανυπόταχτη ψυχή
 στην άκρη του βαράθρου του μαρασμού.
 Ποντάρω πάντα στο μαύρο
 σε μια ρουλέττα με κόκκινα νούμερα μονάχα
 και χάνω
 κομματάκι κομματάκι τον εαυτό μου.
 Μεσα σε μια διαδικασία αποσύνθεσης,
 επιταχυνόμενη,
 από μέσα προς τα έξω,
 περιμένω από στιγμή σε στιγμή
 το πλήθος αυτό των αραχνών
 που χτίσαν τους ιστούς τους
 στα βαθιά κανάλια της σκέψης μου.
 Τις περιμένω ν' αποφασίσουν
 την έξοδό τους,
 και τούτο τον κόσμο τον σαχλό, τον πεθαμένο
 να κατακτήσουν
 και να γκρεμίσουν.
 Ν' αποικίσουν τα θλιβερά απομεινάρια
 των κτισμάτων
 που οι άνθρωποι, τούτη η μολυσμένη ράτσα
 ονομάσανε μίσος και αγάπη.
 Μα πιο πολύ ακόμα περιμένω
 την πτώση του θεόρατου πύργου να χαρώ.
 Εκείνου, που μέσα στους αιώνες
 οι ποιητές των ανθρώπων χτίσαν
 πέτρα την πέτρα, λιθάρι το λιθάρι.
 Και μας μιλούσαν για την τρομερή τριάδα
 Πόθο, Έρωτα και Πάθος.
 Και μας μιλούσαν για την δύναμή του
 και πώς μπορεί αυτός να μας σώσει
 και να μας κάνει κομμάτια.
 Φτωχοί ηλίθιοι! Τώρα ο πύργος σας
 στέκεται ετοιμόρροπος και περιμένει
 τις δικιές μου στρατιές
 που θα τον αφανίσουν
 κάτω από χιλιόμετρα όμορφου,
 γυαλιστερού ιστού.
 Εσείς δεν θά 'στε εδώ
 μα εγώ είμαι
 και παρακολουθώ το μίζερο
 απελπισμένο αρχιτεκτόνημα να λυώνει
 και να συνθλίβεται
 και να καταρρέει.
 Και νοιώθω ελεύθερος που επιτέλους
 την άκρη του νήματος θα βρώ.

Κούραση

Ξεχάστηκα, στο βάθος του ορίζοντα
ν' ακολουθώ κρύες γραμμές σε μαύρο φόντο.
Οι μνήμες μου γίναν παρανάλωμα
και η φωνή μου έσβησε σε τόνο πλάγιο πρώτο.

Αγάπησα την πρώτη Δουλτσινέα, ουρλιάζοντας
το φόβο του θανάτου και του πόθου.
Ξεβράστηκα σε βρώμικα νερά, αλλάζοντας
ψυχή τε και σώμα τα πυρπόλησα.

Παν' απ' την θάλασσα κόκκινες φωτιές ανάβουν
και τα βουνά στα δύο σχίζονται με κρότο.
Η νύχτα ειν' ολοφώτιστη, χίλιες ψυχές σπαράζουν
πρόσωπα και φωνές, θαμπά, γυρίζουν στο μυαλό μου.

Να με κοιτάς με πρόσωπο ανέκφραστο κουράστηκα
να κάνω έρωτα με βλέμματα σιγάθηκα.
Οι φλέβες μου ζαρώσανε και πέφτουνε στο χώμα
κι εγώ σε δρόμο μίζερο και άσχημο εχάθηκα.

Αυτοπεποίθηση

Πέπλα λευκά περνάν' από μπροστά μου
για μια στιγμή, το δέρμα μου αγγίζει
τον κρύο και καυτό αέρα στροβιλίζουμε
και πάντοτε, μα πάντοτε, στέκουν μακριά μου.

Τη χολή μου τώρα θα ξεράσω,
μίσος και θυμό θέλω να ξεσπάσω
για άϋλα φαντάσματα και υλικά ξυράφια
κατάρα στο κρυφό, στο παραπέτασμα κατάρα!

Γιατί ο Μέγας Ήλιος μου δε λέει να βγει ακόμα;
Γιατί μεγάλη παγωνιά με έριξε σε κόμα;
Γιατί τσεκούρια πέφτουνε και λιώνουν τα πλευρά μου;
Γιατί σε με η άνοιξη δεν έτρεξε κοντά μου;

Βαθύ, κτηνώδες ουρλιαχτό ξεσκίζει την καρδιά μου
μαύρο, αδίσταχτο, φριχτό τυφλώνει τη ματιά μου.
Τις σάρκες μου σκίζω με νύχια και με δόντια
Καταραμένος, ω, εγώ, στον άπειρο αιώνα.

Δαιμόνια τρέχουν και πηδούν μέσα στην κάμαρή μου
ούτε να ουρλιάξω δεν μπορώ, μου κλέψαν την φωνή μου.
Δεμένο μ' έχουν κι αλύπητα με τεμαχίζουν
διέξοδος καμιά, ελπίδα μηδενός.

Αχαριστία

Κουραστικές αντιδικίες, καλές προθέσεις,
 άρρωστοι έρωτες, ομιχλώδη όνειρα,
 να ξέρεις που είσαι και να μην ξέρεις,
 να ξέρεις ποιός είσαι και να μην ξέρεις,
 να αρκείσαι και να μην είναι αρκετό,
 να παίζεις και να τρελαίνεσαι,
 να πράττεις λάθος και να πράττεις σωστά,
 να πράττεις σωστά και να πράττεις λάθος,
 να μην πράττεις,
 να ζητάς ένα και να σου δίνουν μισό και μισό,
 η δυαδικότητα εκφυλίζεται σε δυαδικά δέντρα,
 να ξεβράζεσαι σ' ερημονήσι και νά 'χουν πάρτυ,
 η ταινία βγαίνει από το καρούλι της
 και ο μικρός ηθοποιός χτυπιέται,
 το τραίνο εκτροχιάζεται μεσ' στην καταιγίδα,
 η κατάρα της απόστασης και η απόσταση της
 ΑΛΗΘΕΙΑΣ!
 Τίποτα δεν είναι απλό, τίποτα αληθινό,
 μόνο μια θάλασσα από περίπλοκα ψέματα
 σαν γιγάντιος αιμάτινος ιστός.
 Να μιλάς, να γελάς, να πεθαίνεις μόνος σου
 να λες πολλά γιατί δεν έχεις τίποτα να πεις
 ασφυξία συναισθημάτων, το κερασάκι στην τούρτα.
 Το πνίξιμο. Γιατί λάθος; Γιατί δεν ταιριάζει;
 Μπορώ να έχω λίγη ησυχία παρακαλώ;
 Ποιός θα φτιάξει μια κάσα για μένα;

29 Οκτωβρίου 1991

Η γενιά του απείρου

Όταν το μίζερο σφαγείο της ψυχής σου
κάποτε θα καθαρίσεις
και των σφαγμένων πιστεύω σου το αίμα φύγει
κι αφήσει να φανεί το άσπρο μάρμαρο
της αθωότητάς σου, θυμήσου με
(το βάρος των σκυλίσιων ιδεών μου ασήκωτο).

Παραμόρφωση βίαιη, για ταίριασμα
στις θέσεις επιβίωσης
και νάρκωση επιστημονική και ελεγχόμενη
περιορισμός των αισθήσεων και παραισθήσεων
(τώρα γιατρέ, το φάρμακό μου δως μου).

Λοβοτομή με λογική και στόχους
τέλεια, γυαλιστερή,
αλήθεια που ωριμάζει σε ψέμα, ζωή σε θάνατο,
πόνος που τείνει σε σιωπή και λήθη,
άνετα και ζεστά
(στην αγκαλιά της σκύλας μάνας, όμορφα).

Επαναστάσεις πλαστικές, για λόγους τακτικής
λαοί με ιστορίες και τιμή
ελευθερία σε οικονομική συσκευασία
των πέντε προέδρων, επιστρέψιμη,
και μετά, λούκι τηλεοπτικό
(προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε, χα χα)

Γλυκειά κούραση, παραίτηση
με ήσυχη συνείδηση
το γήρας είναι ύπουλο, το παραπέτασμα
ξανασηκώνει αργά, σκοτεινιάζει,
ήσυχο τέλος, χωρίς τύψεις και ενοχές
(παράδειγμα προς αποφυγήν, αγαπητοί μου φίλοι)

15 Νοέμβρη 1991

REX

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου,
 παρατηρώντας τις εναλλασσόμενες κόκκινες λάμπες
 κόκκινα φωτεινά σημάδια σε μαύρο φόντο,
 παραλληληματικά, ακατάσχετα,
 μέσα σ' έναν κρύο αέρα,
 μέσα σ' έναν πανικό, ζαλάδα,
 υπάρχουν πράγματα που πρέπει να γίνουν,
 υπάρχουν πράγματα, υπάρχουν πράγματα,
 δεν γίνεται τίποτα, εμπόδια και έλλειψη κινήτρων,
 παράσιτα, ένα ραδιοφωνικό φύσημα,
 γυρνάω τα κουμπιά, πατάω τα κουμπιά,
 έχω κάτι να κάνω, μα δεν θα το κάνω,
 όλα αυτά που έχουν γίνει, έχουν μείνει,
 ακίνητα ερείπια σ' έναν παγωμένο κόσμο,
 μηχανικές κινήσεις με την ίδια ενέργεια
 που κινεί τα ζόμπι, αυτόματα κι αμφιβολίες,
 αν μόνο πειθόμουνα για την ύπαρξη κάποιας αιτίας,
 περ' απ' την νάρκωση και την λήθη,
 αναστάτωση σε γυάλινη μπουκάλια,
 ένας δεινόσαυρος μπήκε στο δωμάτιό μου,
 κινείται αργά, υπνωτιστικά,
 κάποια στιγμή σταματάει, υψώνει τα μάτια του στον ουρανό,
 βγάζει μια βραχνή κραυγή, επίκληση,
 σε θεό αρχαίο και ξαναρχίζει την μάταιη πορεία του,
 ο ουρανός σωριάζεται καταλήγοντας ένα μικρό βουναλάκι από σκόνη
 χαμένος μες στις αυταπάτες θροίξει, ο μικρός μου δεινόσαυρος
 ανακατεύει την σκόνη με τα πόδια του κοιτάζοντας κάτω
 μ' ένα θλιμμένο βλέμμα, τι μπορεί πια να περιμένει,
 οι πάνθηρες δεν θά 'ρθουν σήμερα, χαθήκανε στο δρόμο,
 κάπου μεταξύ Ατλαντίδας και Μέσης Γης,
 η πραγματικότητα είναι μια μικρή μπάλα που χωράει στην χούφτα μου,
 τα υπόλοιπα άφησαν την τελευταία τους πνοή μερικούς αιώνες πριν,
 ο γκριζός μάγος τραγουδάει μέσα στ' αυτί μου τραγούδια της στάχτης.

30 Νοέμβρη 1991

Μύθων εορτή, ανάταση

Η ομορφιά φοράει μάσκα, κοιτάει από το μπαλκόνι της
 το χαρούμενο πλήθος του καρναβαλιού.
 Ψάχνω ένα γύρω, εκείνη την αίσθηση
 το ηλεκτρικό μπλέ της σκέψης που ανατέλλει
 μέσα από τον βάλτο.
 Μια βάρκα που δεν μπορεί να περάσει απέναντι,
 καθώς η λάσπη έπηξε γύρω από τα φύκια,
 πράσινη, πράσινα και τα φύκια,
 ένα πλακουτσωτό, μυτερό κεφάλι
 πάνω σ' ένα μακρύ λαιμό που βγαίνει μέσα απ' το νερό
 με οδηγάει.
 Αρχαίοι θεοί με περιτριγυρίζουν, δαίμονες χορεύουν γύρω μου,
 σ' έναν ξέφρενο χορό, σάτυροι και μαινάδες
 ο Διόνυσος χορεύει παρέα με τον Θωρ,
 ο Κρομ τα πίνει παρέα με τον Σετ,
 καθώς ο Κόναν ανακαλύπτει τις Νύμφες του Ολύμπου,
 κι ο Παν βουτάει το μαγικό ραβδί του
 στο κιούπι με το μέλι που του προσφέρει η Σόνια.
 Λίγο πιο πέρα, δίπλα στην γιγάντια φωτιά,
 ο Μέρλιν μιλάει για ξόρκια με τον Γκάνταλφ,
 καθώς ο βασιλιάς Αρθούρος ανακαλύπτει
 τις χάρες της Ιφιγένειας.
 Ησυχία. Αιώνες εγώ. Δεκαετίες εγώ.
 Πάντα εγώ. Πολύ μεγάλος ή πολύ μικρός.
 Κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Αγκαλιάζω την κοπέλα με την άσπρη μάσκα.
 Ο Θεός κλαίει στη μέση του δωματίου μου.
 Κίτρινα μικρά λουλουδάκια φυτρώνουν στους τοίχους μου.
 Ένας καυτός αέρας φυσάει από το παράθυρο,
 στοβιλίζοντας την άμμο της ερήμου γύρω μου.
 Χίλια χρόνια το ίδιο χρώμα.
 Ποιός έκλεισε τα φώτα;

21 Δεκεμβρίου 1991

Απογοήτευση II

Το πέραςμα ήταν μακρύ και δύσκολο.
Άδριοι δρόμοι που γυρίζανε γύρω από τσιμεντένιες μάζες,
γκρίζες και ματωμένες από το αίμα των καιρών.
Από την άλλη άκρη,
κόκκινες πεταλούδες πετούσαν προς το μέρος μου.
Περίμενα λάσπη, μα μόνο η σκόνη που σήκωνε ο κρύος αέρας
με υποδέχτηκε
Σε μαύρα αυτοκίνητα, οι νεκροθάφτες περιμέναν.
Κίτρινα πρόσωπα, μαύρα κουστούμια.
Σε μία κάποια απόσταση, οι θεατές παρακολουθούσαν.
Απέναντι, το δίλλημα του τρεξίματος ή του κεριού
με περιμένει ολοζώντανο, να δοκιμάσει την πάστα που είμαι φτιαγμένος.
Πάνε οι φανταστικοί μου κόσμοι τώρα.
Πάνε οι μοιραίες ερωμένες μου,
οι απόμακρες Δουλτσινέες μου και οι ιδανικές στιγμές μου.
Και το μικρό δεινοσαυράκι μου, από μακριά να με κοιτά,
σ' ένα κλουβί φυλακισμένο.
Άντε λοιπόν, να τελειώνουμε.
Το δίκιο νόημα δεν έχει πια.
Η καλωσύνη, ελλάτωμα μέγα.
Η αγάπη, αμαρτία, αυτοκτονία, αυτοκαταστροφή.
Η ανθρωποσύνη ψέμα και το ψέμα αλήθεια.
Το καλό, στη φαντασία,
πραγματικό το όνειρο κι ο εφιάλτης τιμωρία,
το τόλμημα ανθρώπινο, απάνθρωπη η πληρωμή.
Το τέλος κοντά. Οι δυνατοί επιβιώνουν.
Κι η άρνηση της σκληρότητας, αδυναμία.
Ας δώσουμε λοιπόν στους δυνατούς
και φυσιολογικούς ένα έργο τέχνης ακόμα,
Νά 'χουν κάτι να πουλάνε στους πλειστηριασμούς τους.

Μαινάδες

Υπάρχουν ωστόσο στιγμές φευγαλέες,
στιγμές φαντάσματα που αναδίδουν μια μυρωδιά,
πνιγηρή και συνάμα από γυναίκας σα να βγήκε αγκαλιά,
στιγμές τρομαχτικές κι αφόρητα ωραίες.

Σα να μυρίζω τη σκόνη συρταριού που χρόνια είχε ν' ανοίξει,
ή άμμο σε τάφο φαραώ που περιμένει αιώνια,
και πώς ξυπνάνε μέσα μου τ' αρχέγονα δαιμόνια,
και το μυαλό μου πολεμά λυσσώντας τον πόθο μου να πνίξει.

Υπάρχουν ωστόσο στιγμές μοναδικές,
στιγμές νεράιδες, που ήχους με γεμίζουν,
κι οι μυρωδιές του θηλυκού χυμού με πλημμυρίζουν,
και με τραβούν ουρλιάζοντας Μαινάδες μυστικές.

Και τότε εγώ παραλληλώ, τα υψηλά μου ιδανικά ξεχνώντας,
και το μυαλό μου σταματά να σκέφτεται κι αρχίζει το κορμί μου,
στον κόσμο τούτο τον παλιό, τον ζωντανό ξυπνώντας.

Τραγουδάκι

Κοίτα, στο βάθος του ορίζοντα περάσανε
τούτα τα φώτα που οι αγγέλοι τα ξεχάσανε.
Κοίτα, στην άμμο της ερήμου πως θαφτήκανε
παλιές ελπίδες, όνειρα, χαθήκανε.

Μια δύση κόκκινη, βαθύ απόγευμα βρεθήκαμε
θαμπή χαρά, θολή χαρά μαζί γευτήκαμε.
Μικρό δεινοσαυράκι μας κοιτά, θλιμμένα,
χρόνια, αιώνες λησμονιάς στην έρημο θαμμένα.

Πώς θα περάσει μια ζωή περίεργη, ανίερη
αταίριαστη θά 'ναι η μουσική και γκρίζα.

Επίλογος

Καθώς μαθαίνω να είμαι μεγάλος,
το στάδιο δηλαδή ακριβώς πρίν τον θάνατο,
μεγαλώνει συνεχώς μέσα μου η επιθυμία
να προλάβω ν' απολαύσω ψήγματα ζωής,
πέφτουν γύρω μου σαν νιφάδες χιονιού
και λιώνουν μόλις τις αγγίζω.
Όλα εφήμερα κι εγώ ανικανοποίητος,
μα η ανία και η εκπλήρωση μοιάζουν πολύ.
Μόνο νά 'πιανα αυτόν που είχε την ιδέα...